



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1804	Δ' Στάσις Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 12 Ἀπριλίου 2013 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὸ χρέος ἐξωφλήθη

«Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλουία» (Ἀκάθ. ὕμν. Χ οἶκ.)

Ἡ περίοδος αὐτή, ἀγαπητοί μου, ποὺ ὀνομάζεται ἀγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, πλησιάζει στὸ τέλος. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μᾶς ἐλεήσει ὁ Θεὸς νὰ ἐορτάσουμε τὴν ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν. Μικροὶ - μεγάλοι λοιπὸν **ἄς προετοιμαστοῦμε γιὰ τὸ Πάσχα**. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία σαλπίζει πρὸς ὄλους μας τὸ «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 3,2-4,17).

Σήμερα ἀκούσαμε τὸ **τελευταῖο τμήμα τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου**: διαβάστηκαν τὰ ψηφία ἀπὸ τὸ Ταῦ μέχρι τὸ Ὠμέγα: τὴν ἄλλη Παρασκευὴ θ' ἀκουστῆ ὀλόκληρος ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλος.

Ἀπόψε θέλω νὰ μοῦ δώσετε λίγα λεπτά, γιὰ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν οἶκο ἐκεῖνο - τὴ στροφή ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ **γράμμα Χι**. Τί λέει στὸ Χι: «*Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλουία*». Ἄν ἀφαιρέσουμε τὴ φράσι «*σχίσας τὸ χειρόγραφον*», τὰ ἄλλα εἶνε τῆς ἀρχαίας γλώσσης καὶ θέλουν ἐρμηνεία.

Περὶ τίνος ὀμιλεῖ ἡ στροφή αὐτὴ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου; Ὅμιλεῖ, παρακαλῶ, γιὰ **χρέη**.

Τὸ χρέος, ἀγαπητοί μου, **εἶνε τριῶν εἰδῶν**.

● Τὸ ἕνα εἶδος εἶνε τὸ **ὕλικό χρέος**, τὸ ὁποῖο ὅλοι γνωρίζουμε. Ἔνας φτωχὸς ἀνθρώπος γιὰ οἰκογενειακὲς ἀνάγκες τοῦ δανεῖζεται ἀπὸ κάποιον πλούσιον ἕνα ποσὸ χρημάτων καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο. Ἔνας ἔμπορος ἐπαγγελματίας, ποὺ κάνει σκληρὸ ἀγῶνα σήμερα, ἀναγκάζεται κι αὐτὸς νὰ πάρῃ δάνεια, νὰ πάῃ στὴν τράπεζα γιὰ νὰ δανειστῆ χρήματα: καὶ ἡ τράπεζα τὸν χρεώνει, τὸν βάζει καὶ ὑπογράφει γραμμάτια μὲ προθεσμία, κι ὅταν πλησίαζῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξοφλήσεως ὁ ἔμπορος ἔχει ἀγωνία: ἂν δὲν τὸ ἐξοφλήσῃ, τὸ γραμμάτιο θὰ διαμαρτυρη-

θῆ, καὶ μετὰ ἀκολουθοῦν ἄλλα, κατασχέσεις καὶ τέλος φυλακῆ. Γι' αὐτὸ κάθε φιλότιμος ἀνθρώπος προσπαθεῖ νὰ ξεχρεωθῆ.

Χρέος δὲν ἔχει μόνο τὸ ἄτομο, ὁ ἐργάτης, ὁ ἔμπορος, ὁ βιοτέχνης: χρέος ἔχουν καὶ οἱ συνεταιρισμοί, καὶ οἱ ὀργανισμοί, ἀλλὰ κι αὐτὸ τὸ κράτος. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ ἐπ' αὐτοῦ: λέω μόνο ὅτι, ἂν ἀπὸ τὰ ἑκατοντάδες κράτη ὑπάρχῃ ἕνα ποὺ εἶνε βουτηγμένο στὸ χρέος, εἶνε τὸ δικό μας. Κάποια κράτη δὲν δανερίζονται, δανερίζουν. Δὲν εἶνε ὦρα νὰ τὸ ἀναπτύξω – ὑπάρχει μιὰ παλαιὰ ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ ποὺ λέει: Ἄν μὲ ἀκοῦς καὶ τηρῆς τὰ προστάγματά μου, θὰ σὲ κάνω ἔθνος εὐλογημένο, καὶ θὰ δανείζῃς – δὲ θὰ δανείζεσαι (βλ. Δευτ. 15,6). Ἐμεῖς τώρα εἴμαστε χρεωμένοι ὡς τὸ λαιμό. **Ποιά ἢ αἰτία τῆς χρεωκοπίας; Ἐμεῖς!** Αἰτία εἶνε ἡ σπατάλη, ἡ ἀσωτία, τὰ κέντρα διασκεδάσεως ὅπου κάθε βράδυ φεύγουν ἑκατομμύρια: ἂν ἦμουν κράτος, θὰ τὰ ἔκλεινα. Αἰτία ἀκόμα εἶνε ἡ νοοτροπία ποὺ λέει «*δανεικὰ καὶ ἀγύριστα*», ἡ φοροδιαφυγὴ ποὺ ἔχει λάβει διαστάσεις: αἰτία εἶνε ὅτι ὅλοι, ἀπ' τὰ μικρὰ παιδιὰ μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέρο, ξέρουν θαυμάσια ἕνα ῥῆμα, τὸ ῥῆμα «*κλέβω*», σὲ ὄλους τοὺς χρόνους, τὶς ἐγκλίσεις καὶ τὰ πρόσωπα: κλέβω, κλέβεις, κλέβει, κλέβουμε, κλέβετε, θὰ κλέψω, ἔκλεψα..., εἶθε νὰ κλέψω, κλέψε... Αὐτὰ γιὰ τὸ ὕλικό χρέος.

● Τὸ δεύτερο εἶδος τοῦ χρέους εἶνε τὸ **ἠθικό χρέος**. Δηλαδή; Κάθε ἀνθρώπος ἔρχεται στὸν κόσμον, ζῆ λίγα χρόνια, δέκα - εἴκοσι - πενήντα - ὀγδόντα, καὶ ἐδῶ στὴ γῆ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ ὑποχρεώσεις. Δὲν εἶνε ζῶο, δὲν ἔχει ὡς σύνθημα τὸ «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὖριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ψα. 22,13. Α' Κορ. 15,32). Χρέος ἔχει ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα γιὰ τὸ παιδί τους, χρέος ἔχει ὁ δάσκαλος γιὰ τοὺς μαθητὰς του, χρέος ἔχει ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ τοὺς στρατιῶτες του,

χρέος έχει ο υπάλληλος για την υπηρεσία του· χρέη έχουμε όλοι, έμεις δὲ οἱ κληρικοί έχουμε τὰ μεγαλύτερα χρέη ἀπέναντι στοῦ λαοῦ μας. Κι ὅπως ἓνα χρέος ὑλικὸ προσπαθεῖ καθέννας νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ πάνω του καὶ νὰ ἔν τῆς μεσὶ στὴν κοινωνία, ἔτσι ὀφείλει καὶ γιὰ τὰ ἠθικά του χρέη. Μόνο κάποιοι ἀσυνείδητοι δὲν τὸ συναισθάνονται. Ὅσο πιὸ εὐσυνείδητος εἶνε κανεὶς, τόσο πιὸ πολὺ τὸ νιώθει. Ἀκοῦμε π.χ. τὸν ἀπόστολο Παῦλο ποὺ λέει· Εἶμαι «ὀφειλέτης», χρεώστης, καὶ προσπαθῶ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου (βλ. Ῥωμ. 1,14). Ποιὸ ἦταν τὸ χρέος τοῦ Παύλου; Δὲν ἦταν ὑλικῆς φύσεως, ἦταν χρέος ἠθικὸ, ὅτι ἔπρεπε νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον. Καὶ τὸ σκεπτόταν διαρκῶς· γι' αὐτὸ ἔτρεχε νὰ πάῃ σὲ ὅλες τὶς χῶρες, νὰ κηρύξῃ «τὸ εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει» (Μάρκ. 16,15).

● Τὸ πρῶτο εἶδος χρέους εἶνε τὸ ὑλικὸ, τὸ δεύτερο εἶνε τὸ ἠθικὸ· καὶ τώρα πᾶμε στὸ τρίτο εἶδος ποὺ εἶνε **τὸ πνευματικὸ χρέος**. Ὡς ἐδῶ προσέχατε, τώρα φοβᾶμαι μήπως κάποιοι χασμουρηθῆτε. Τὸ ἔχουμε συνηθίσει καὶ δὲν δίνουμε σημασία· ἀλλοίμονο ὅμως ἂν ἀναχωρήσουμε ἀπ' τὸν κόσμον τοῦτο χωρὶς νὰ ἐξοφλήσουμε τὸ χρέος αὐτό. Πῶς λέγεται; – μία λέξι. Πολλὰ τὰ δεινὰ στὸν κόσμον· ἀλλ' ἔαν μὲ ρωτήσετε ποιὸ ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ φοβερώτερο, θὰ σᾶς ἀπαντήσω· **ἡ ἀμαρτία**, τὰ ἀμαρτήματά μας. Ὡς τὰ ἀμαρτήματα ποὺ κάνουμε νέοι, τὰ ἀμαρτήματα ποὺ κάνουν οἱ γυναῖκες, ποὺ κάνουν οἱ ἄντρες, ποὺ κάνουν οἱ πλούσιοι, οἱ φτωχοί, οἱ ἄσημοι, οἱ ἀξιωματοῦχοι...! Εἶνε ἱμαλιά, ὄγκος ἀκαθαρσίας.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν πρέπει νὰ σβηστοῦν. Πῶς θὰ ἐξοφληθῇ τὸ χρέος αὐτό; Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ; Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε· πέστε μου μιὰ ἀμαρτία σας· ὄχι τὴν πιὸ μεγάλη, πέστε τὴν πιὸ μικρὴ ἀμαρτία σας. Ἐ λοιπὸν, ἐκατὸ χρόνια νὰ πᾶς στὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ κάνῃς μετάνοιες καὶ κομποσκοῖνι καὶ νὰ γίνῃς σκελετός, δὲν τὸ ἐξοφλεῖς. Δὲν σβήνει μὲ τὰ ἔργα, οὔτε μὲ τὰματα, λαμπάδες κ.τ.λ.. Ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος. Ποιὸς μπορεῖ, ἄγγελος; Οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος. **Ποιὸς λοιπὸν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ;**

Θὰ σᾶς πῶ ἓνα ἀνέκδοτο· τὸ διάβασα στὴν ἱστορία τῆς Ῥωσίας, ποὺ ἔχει καὶ ἄσχημες καὶ καλὲς ἡμέρες. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια ζοῦσε ἓνας **τσάρος** καλός. Ἀγαποῦσε τὸ λαό του. Ἐνα βράδυ πῆγε σ' ἓνα στρατόπεδο νὰ κάνῃ ἐπιθεώρησι. Ἐνα **στρατιώτη** τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος· δίπλα του εἶχε μείνει ἓνα σημεῖωμα, στὸ ὁποῖο ἀπαριθμοῦσε τὰ χρέη του, καὶ στὸ τέλος ἔγραφε· «Ἀλλοίμονό μου, ποιὸς

θὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος μου;». Ὁ τσάρος τὸ εἶδε, τὸ διάβασε καὶ συγκινήθηκε. Σημειώνει λοιπὸν ἀπὸ κάτω μὲ τὸ χέρι του «Τὸ χρέος σου ἐξοφλήθη» καὶ βάζει τὴν ὑπογραφή του· Τσάρος! Ὅταν ξύπνησε ὁ στρατιώτης, τοῦ εἶπαν οἱ συνάδελφοί του τί ἔγινε.

Σᾶς ἔκανε ἐντύπωσι; Ἀλλὰ τί εἶνε ἓνας τσάρος, ἓνας ἐπίγειος βασιλιάς ἢ πρόεδρος δημοκρατίας; τί εἶνε αὐτοί; Μηδέν, νᾶνοι μπροστὰ στὸ γίγαντα. Ἐνας εἶνε ὁ Βασιλεὺς, ποὺ «τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος», ὅπως ἀκοῦμε τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (Λουκ. 1,33)· εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς ἐξοφλήσε τὸ δικό μας χρέος. Καὶ ἡ στροφή αὐτὴ λέει· «*Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων...*», δηλαδή· Αὐτὸς ποὺ πληρώνει τὰ χρέη κάθε ἀνθρώπου, θέλοντας νὰ δώσῃ χάρι, τί ἔκανε· «*ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος*», ἐπισκέφθηκε αὐτοπροσώπως καὶ ἦρθε κοντὰ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ χάρι του. Καὶ πῆρε στὰ χέρια του «τὸ χειρόγραφον», τὸ γραμμάτιο μὲ τὰ χρέη - τ' ἀμαρτήματά μας, καὶ τὸ ἔσχισε. Γι' αὐτὸ τὸν δοξολογοῦμε ψάλλοντάς του τὸ «*Ἀλληλουῖα*».

Νὰ τὸ γνωρίζουμε, ὅτι ὅσο κρυφὰ ἀμαρτήματα καὶ ἂν κάνουμε, **ὁ Θεὸς τὰ ἔχει σημειωμένα**· ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ὑπάρχει ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, ὑπάρχει ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα. Καὶ ποιὸς θὰ τὰ ἐξοφλήσῃ; Αὐτὸς ὁ Κύριος, ποὺ λέει σὲ κάθε μετανοημένο «*Ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,2) καὶ δίνει χαρὰ μεγάλη· γιατί χαρὰ γίνεται στὸν οὐρανὸ «*ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι*» (Λουκ. 15,10).

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Καὶ τώρα τί ζητῶ; Νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ βιβλιοπωλεῖα ἓνα μικρὸ **ἔντυπο βοηθητικὸ γιὰ τὴν ἐξομολόγησι**. Ἐχει ἐρωτήματα σὲ τρεῖς κύκλους, ποὺ θυμίζουν τὰ χρέη μας - τὰ ἀμαρτήματα ποὺ ἔχουμε διαπράξῃ ἀπέναντι στοῦ Θεοῦ, ἀπέναντι στὸν πλησίον μας, καὶ ἀπέναντι στὸν ἑαυτό μας.

Σᾶς συνιστῶ καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ, **ὅλοι νὰ ἐξομολογηθῆτε**, κληρὸς καὶ λαός. Ὁ Ῥώσος Ντοστογιέφσκυ εἶπε· «Ὅταν ἐξομολογήθηκα, παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου». Ἀκοῦστε με, καὶ τότε θὰ ἐορτάσετε Πάσχα μὲ Χριστό· εἰδεμῆ, θὰ κάνετε Πάσχα χωρὶς Χριστό.

Εὔχομαι ὅλοι νὰ ἀκούσετε τὴ φωνὴ τοῦ γέροντος ἐπισκόπου, νὰ συμμορφωθῆτε καὶ νὰ ἐξομολογηθῆτε ἔχοντας ἐνώπιόν σας αὐτὸ **τὸ «καθρεπτάκι»**, τὸ ἔντυπο ποὺ σᾶς εἶπα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**